

Voitto Laine, puheenjohtaja
Salon Seudun Sotaveteraanit ry

TERVETULIAISSANAT YHDISTYKSEN JOULUJUHLASSA 8.12.2009

Kunnioitetut sotiemme veteraanit, arvoisat jäsenemme, hyvät vieraamme!

On taas perinteisen Salon Seudun Sotaveteraanien joulujuhlan aika. Jäsenkuntamme on kokoontunut viettämään yhteistä joulujuhlaa jo yli 29:n kerran. Ensimmäiset joulujuhlat pidettiin 17.12.1980. Naisjaosto vastasi järjestelyistä ja kutsui lehti-ilmoituksella yhdistyksen veteraanimiehet ja – naiset yhteiseen joulujuhlaan Salo-Uskelan seurakuntatalolle tähän saliin. Kutsua noudatti noin 80 jäsentä. Vuosien aikana osallistujien määrä on ollut jopa lähes 300 tilaisuutta kohden. Viime vuosina on ollut runsaat 200. Tänäpäin naisjaoston jäsenet, jotka aikanaan hoitivat kaikki järjestelyt, ovat kunniavieraita. He ovat tehneet suuren työn yhdistyksemme veteraanijäsenille. Kiitoksen antaminen heille on tässä paikallaan. Kun nyt vietämme joulujuhlaa edelleen samassa paikassa, on järjestelyjen vastuu siirtynyt tukijäsenille, niin naisille kuin miehille. Hyvät tukijäsenet, kiitos kuuluu myös teille. Erikoiskiitos kuuluu Salon seurakunnalle ja sen kirkkoherralle. Seurakunta tarjoaa meille joulupuuron ja kahvit leivonnaisineen.

Yhteistyö muiden salolaisten veteraaniyhdistysten kanssa on tiivistynyt viime vuosina. Meillä on paljon yhteisiä asioita sotiemme veteraanien asioiden hoidossa. Tähän yhteistyöhön perustuen olemme kutsuneet joulujuhlaamme myös Salon muiden veteraaniyhdistysten edustajat. Olkaa kaikki niin yhdistyksemme jäsenet kuin vieraamme tervetulleita joulujuhlaamme.

Olemme eläneet viime päivinä vahvasti mukana Suomemme kohtalon asioissa. Vietettiin pari päivää sitten itsenäisen Suomemme 92 – vuotis juhlaa ja muutama päivä aikaisemmin pysähdytti meidät talvisodan alkamisen 70 – vuotis päivä.

Itsenäisyyspäivä sai viime sunnuntaina maamme kaikissa osissa arvoisensa juhlat. Sotiemme veteraanien merkitystä itsenäisen Suomen olemassaololle tuotiin vahvasti esille niin kuin kuuluukin. Sotiemme veteraaneille, Lotille ja kotirintamanaisille näin jälkipolven edustajana kunnioittavat kiitokset, kun pelastitte Suomen ja rakensitte sotien jälkeen maastamme hyvinvointivaltion itsellenne ja jälkipolville. Kiitos!

Meidän sotaa kokemattomiin sukupolviin kuuluvien on varsin vaikea eläytyä siihen mitä Suomessa koettiin tasan 70 - vuotta sitten Talvisodan alkaessa. Itäinen suurvalta hyökkäsi häikäilemättömästi pienen maan ja kansan kimppuun laajalla rintamalla puolen miljoonan miehen voimalla. Silloin oli kyse elämästä ja kuolemasta, sekä rintamalla taistelleiden miesten osalta että koko itsenäisen Suomen kohdalla. Se tajuttiin tietenkin silloin ja sen on myöhempi historiantutkimus todistanut. Nyt jo venäläisetkin tutkijat myöntävät, että Suomelle oli varattu sama kohtalo kuin meidän eteläisille naapureillemme Virolle, Latvialle ja Liettualle.

Vapaudesta ja itsenäisyydestä maksettiin kova hinta. Puolet eturintamamiehistä joko kaatui tai vammautui. Kuitenkin sodasta palanneet miehet sopeutuivat siviilielämään nopeasti ja tulosta syntyi, kuten aikaisemmin kerroin.

Sotiemme veteraaneja jopa syyllistettiin kahden ensimmäisen vuosikymmenen aikana sodan jälkeen sen syttymisestä, eikä ollut muita kuin veteraanit itse ajamassa omia asioitaan. Asiantilan korjaamiseksi perustettiin koko maahan ja myös tänne Saloon yhdistyksiä, jotka alkoivat ajaa veteraanien edunvalvontaa ja tuottaa jäsenkunnalleen henkisiä, hengellisiä ja kuntouttavia palveluja. Yhdistysten organisaatioihin tarvittiin osaavia henkilöitä, jotka pyyteettömästi lähtivät hoitamaan yhdistysten asioita.

Meillä Salon Seudun Sotaveteraaneilla on koko toiminnan ajan ollut onni saada toimiva jäsenkunta, hallitus ja puheenjohtaja. Puheenjohtajamme toimi 12 vuoden ajan vuodesta 1990 lähtien sotaveteraani rovasti Kauko Sainio. Saimme lauantaina 28.11. suruviestin, jossa kerrottiin pidetyn arvostetun puheenjohtajamme ja kunniapuheenjohtajamme saaneen kutsun viimeiseen Iltahuutoon. Hän oli menehtynyt sairauskohtaukseen edellisiltana kotona.

Kauko Sainio loi yhdistykseemme uuden kulttuurin, jota voidaan kutsua hengellisenmaalliseksi. Hänen merkityksensä yhdistyksen kehittäjänä herättää meissä kaikissa korkean kunnioituksen ja arvostuksen. Hänen toimintansa oli yhteisöllistä ja kaikkia huomioivaa. Hän oli myös merkittävä sillanrakentaja paikkakuntamme eri veteraaniryhmien kesken. Hänen roolinsa esim. veteraanimatrikelin Salon seutu Suomea puolustamassa oli ratkaiseva. Monta muuta merkittävää tapahtumaa ja projektia toteutettiin hänen ideoimanaan ja usein hän vastasi niiden toteutuksesta. Hänen kykynsä puhujana ja lausujana sadoissa eri tilaisuuksissa antoi kuulijoille syviä tunteita. Veteraanilaulajissa hän oli alusta lähtien voimanlähde niin esityksissä kuin esimerkiksi äänitteiden suunnittelussa ja toteutuksessa. Yhteistyö Muurlan Opiston ja johtamansa veteraaniryhmien kanssa oli hänelle tärkeää.

Hyvät läsnäolijat!

Sytytetään itsenäisyyden kynttilä Kauko Sainiolle muistolle.

Kauko Sainion muistoksi nousemme viettämään hiljaisen hetken.

Hyvä joulujuhlaväki!

Kunniapuheenjohtajamme Rovasti Kauko Sainio oli myös Varsinais-Suomen Sotaveteraanipiirin istuva puheenjohtaja kuollessaan. Hänen viimeinen joulutervehdyksensä piirimme sotaveteraaneille oli joululehdessä, jonka olette juuri viime päivinä saaneet. Otsikko hänen tervehdyksessään oli **Seitsemän vuosikymmentä**. Luen tämän koskettavan tervehdyksen tältä paikalta:

”Oudosti hiljentää paitsi oma vanheneminen myös kaukaa siintävien kuvien kirkastuminen. Vuoden 1939 jouluyö valkeni täysikuiseen pakkasaamuun kotirintaman vartiopaikalla. Oli 15-vuotias ja vuoden vaihtuessa kelpasin suojeluskunnan alokaskoulutukseen ja aseelliseen vartiopalveluun.

Joulu seitsemän vuosikymmentä sitten avautuu monin muistoin. Ja kirjat kertovat:

Aatonaaton vastahyökkäys Kannaksella vaati yli 1 300 miehen tappiot, joukossa monia salonseutulaisia.

Erkki Palolampi kirjassaan Kollaa kestää kertoo jouluaaton kenttähartaudesta: ”Lyhyt jumalanpalvelus viedään loppuun saakka hartaan rauhan ja joulun tunnelman vallitessa, eikä sitä tunnelmaa voi kuvata eikä enää koskaan uudelleen kokea”.

Jaakko Heikinheimo, Taipaleen taistelija, myöhemmin pappi ja runoilija herkistyy etulinjateltan ainoaan jouluvaloon, pieneen kynttiläpätkään: ” Vaan syntymätällisi, Herra, on mustunut telttamme nyt. Ja me yhdymme vanhaan virteen, jota äiti on hyräillyt”.

Havahdumme tähän päivään ja kiitokseen. Olemme saaneet elää pitkän rauhan ajan, vanhentua, hoidella omia rakkaitamme ja luovuttaa heitä Jumalan käsiin. Monet meitä nuoremmat ovat tulleet ystäviksemme ja meitä auttamaan. Teistä kaikista kiitämme Jumalaa tänä jouluna. Henkilökohtaisesti saan jakaa tätä kiitollisuutta kanssanne, hyvät veteraanisaret ja – veljet laajan piirimme tehtävissä ja yhteyksissä. Kiitän myös ystäviämme, jotka olette muistaneet kotiamme sairauden ja toipumisen vaiheissa.

Joulun ilo ja luottamus tulevaan olkoon voimanamme.”

Tämä oli Kauko Sainion viimeinen kirjoitus Varsinais-Suomen Sotaveteraanien joululehdessä. Lehden lukijat ovat vuosikymmenien aikana saaneet lukea Kaukon kirjoituksia.

Siirrymme viettämään joulujuhlaamme pääosin jouluisella ohjelmalla. Aloitan sen lukemalla Teille arvoisa joulujuhlayleisö seuraavan joulurunon:

”On hetkeksi hyvä hiljentyä jokaisen, joulun ei ehdi sydämeen kiireiseen.
Hyvää tahtoa jakakaamme, toivoa aina muistakaamme.
Nostetaan katse kohti tähtiä, joka paikkaan emme voi ehtiä.
Ystävät pitäkäämme lähellä, ajatellen heitä aina lämmöllä.
Katsotaan iloisena loistavaa kuuta, tarvitse emme rikkautta muuta.
On taas joulun aika lämpöinen.”

Toivotan lämminhenkistä ja rauhallista joulujuhlaa ja joulun tunnelmaa Teille jokaiselle.